

החולץ ליבמתו פרק רביעי יבמות

לז.

עין משפט
גזר מצוה

ב א ב מיי פ"א מהל' גירושין הלכה כח סמנ עשין יו טו"ע ה"ע סימן יג סעף יב:
 בא ג מיי פ"א מהלכות יבום הלכה כח סמנ לחון קח טו"ע"ע שם סימן ד סעף יב וסימן קסד סעף יז:
 בב ד מיי פ"א מהל' איסורי ביאה הלכה כח סמנ שם טו"ע"ע שם סימן ד סעף יב:
 בג ה מיי שם וטו"ע"ע שם סעף יז וסעף יב:
 גל:

מוסף רש"י

באורתא אמר רבא הכי כדקאמרת דלאת זו ואתה זו חוללת ובצפרא הדר ביה. ואלמר אשם כון אינה חוללת (שבח קדוה). א"ל. רב משרשול לרבינא (שם) רב שרביא לרבינא לפי הגיטא בגמי (שם). שריתו. גלג לילתה ורבינא ורבינא שמוען, יהא רעוה דתשטרו אף תרביא. דלשון חלג גלגלה (שם). ודאן בודאן מותר. כון ממוזים גמיתים (קדושין דה). ודאן בספיקן. כון ממוזי וממי צמוקי ואסופי (שם). ספיקן בודאן. שמוקי ואסופי ממוזי וממי (שם). ספיקן בספיקן. שמוקי תלד לטוף א"כ אפילו תוך ג' חדשים תנשא דסמכינ ארובא ואין צריך להמתין אלף חדש א"כ וסוד אין ספק דלס תלד לטוף א"כ אפילו תוך ג' חדשים תנשא להסמפק שמה הוא מ' לאחרון דלולין צמר רוב נשים דלנ' ילדן אלף ע"כ כל מקום שיכול לנא לילי ספק החמירו חכמים ו"ל דכ"כ לא היה משתאה הכרת העובר של ראשון עד שליש ימיה מן השני: ון הוואי ולא הובר. תימה דלחמאי לא מוקמינן לה בחזקה היתר ליבם ולא יתמיז בלשם תלוי ויהא נמי ולד שני כשר דסמוך מיעוט יולדת לשבעה אחוקה ואיתרע ליה רובא ונסמוך ארובא דעוברת ניכר לשלש ימיה דלעיל צפ' ד' אחין (דף יג) חשבינן לה חזקה גזי ספק קידושין ולקמן צפ' ברתא (דף ק"ט). וסס) אפילו היתה צרמה מעוברת חשבינן לה בחזקה זקוקה וכ"כ דאיכא רובא אחרניא דרוב נשים מתעברות ויולדות לפיכך יש להחזיקה כמעוברת מן הראשון ואין ספקא כלל לומר בנשים ששהו עס צעליהן כמה שנים ולא עיברו ומתו צעליהם דרוב מעוברות ולקמן (דף ק"ט). הוא דלמר לה גזי האשה שהלך בעלה וזרתה למדינת היס: ראשון ראוי להיות בה"ג. והא דלמר צפ"ק דכמזות (דף יג): וסס) גזי עשר כהנים שפירש אחד מהן ובעל הולד שמוקי שמשחקין אותו מדין כהונה צענין זרעו מיוחס אחריו לקמן צפ' נושאין (דף ק:) פריך לה ומשני זרעו מיוחס אחריו דרבנן וכי גזור רבנן צומות בנישואין לא גזור: סבר לה ברב דאמר הלכה בר' אלעזר. והא דפריך

באורתא אמר רבא הכי כדקאמרת דלאת זו ואתה זו חוללת ובצפרא הדר ביה. ואלמר אשם כון אינה חוללת (שבח קדוה). א"ל. רב משרשול לרבינא (שם) רב שרביא לרבינא לפי הגיטא בגמי (שם). שריתו. גלג לילתה ורבינא ורבינא שמוען, יהא רעוה דתשטרו אף תרביא. דלשון חלג גלגלה (שם). ודאן בודאן מותר. כון ממוזים גמיתים (קדושין דה). ודאן בספיקן. כון ממוזי וממי צמוקי ואסופי (שם). ספיקן בודאן. שמוקי ואסופי ממוזי וממי (שם). ספיקן בספיקן. שמוקי תלד לטוף א"כ אפילו תוך ג' חדשים תנשא דסמכינ ארובא ואין צריך להמתין אלף חדש א"כ וסוד אין ספק דלס תלד לטוף א"כ אפילו תוך ג' חדשים תנשא להסמפק שמה הוא מ' לאחרון דלולין צמר רוב נשים דלנ' ילדן אלף ע"כ כל מקום שיכול לנא לילי ספק החמירו חכמים ו"ל דכ"כ לא היה משתאה הכרת העובר של ראשון עד שליש ימיה מן השני: ון הוואי ולא הובר. תימה דלחמאי לא מוקמינן לה בחזקה היתר ליבם ולא יתמיז בלשם תלוי ויהא נמי ולד שני כשר דסמוך מיעוט יולדת לשבעה אחוקה ואיתרע ליה רובא ונסמוך ארובא דעוברת ניכר לשלש ימיה דלעיל צפ' ד' אחין (דף יג) חשבינן לה חזקה גזי ספק קידושין ולקמן צפ' ברתא (דף ק"ט). וסס) אפילו היתה צרמה מעוברת חשבינן לה בחזקה זקוקה וכ"כ דאיכא רובא אחרניא דרוב נשים מתעברות ויולדות לפיכך יש להחזיקה כמעוברת מן הראשון ואין ספקא כלל לומר בנשים ששהו עס צעליהן כמה שנים ולא עיברו ומתו צעליהם דרוב מעוברות ולקמן (דף ק"ט). הוא דלמר לה גזי האשה שהלך בעלה וזרתה למדינת היס: ראשון ראוי להיות בה"ג. והא דלמר צפ"ק דכמזות (דף יג): וסס) גזי עשר כהנים שפירש אחד מהן ובעל הולד שמוקי שמשחקין אותו מדין כהונה צענין זרעו מיוחס אחריו לקמן צפ' נושאין (דף ק:) פריך לה ומשני זרעו מיוחס אחריו דרבנן וכי גזור רבנן צומות בנישואין לא גזור: סבר לה ברב דאמר הלכה בר' אלעזר. והא דפריך

באורתא אמר רבא הכי כדקאמרת: לנפרא דהר ציה. ושמעתי מפיו שאינה חוללת: הוא מאי. לר' יהושע ציהה דרב אחי קצעי לה: מי עבוד רבנן תקנתא לנפן. דלע"ג דלישראל צענין יוליא צגנט עד שיגיע זמנו התם הוא דלכשיגיע זמנו מלי להדורה אבל הכל דאי נגמר לה לא מלי מהדר לה חסגי צהפרשה צולמא: עדינן כרבנן. וסמכינן אולד: קדשה צמור שלשה. שום אלמנה או גרושה: עירוקיה מספיה. לא צעי למיכפיה דלכתוב גט דגלי דעמיה דלא צעי לכווס עד זמנו: ורוב נשים לנ' ילדן. ולימיה חטאת דודאי צר קמא הוא ואשת אח צת בניס צעל: וזו הוואיל ולא הוכר עוברת לשלש ימיה. דאי הוכר לא הוה מספקא לן: לשלש ימיה. דכתיב ויהי כמשלש חדשים (בראשית לה): איטרע לה רובא. דלא תשדיה צמר רוב נשים אלף ספק צמר מיעוט ספק צמר רוב: ראשון. דספק הוה רכאו להיות כהן גדול ממנה נפשא: והשני. אס קיימה עד שילדה לו צן ודאי ומוק מספק שמה ראשון צן חמת הוה וקאי עליה צכרת ואשתכח האז שני ולד חייבי כריתות וממור: מאי קאמר. ר"א צן יעקב היכי מלי לאפוקי מספק ממור: אמר אבוי כו' ספק ממור הוה ואסור כממור. וכצפיה: ר"א (א) אומר אין ממור מספק אלף כודאי ממור הוה ומור כממור. דקסבר ספיקן בודאן מותר: ושני ממור ודאי הוה מספק. כלומר מתוך ספק זה נעשה כודאי ממור ומותר כממור: וקמפילג. אציי ורצא דמר מוקי רבי אליעזר צן יעקב להיתירא ומר מוקי ליה לאיסורא פליגי דרבי (א) אליעזר: ודאן בספיקן אסור. שמה הספק כשר הוא ומנאל צא ממור כהן וכן ספק ממור כספק ממורת דשמה זה פסול וזה כשר: שמוקי. שקורא אצוי ואמו משתקמו: אסופי. שנאסף מן השוק. וצכולהו איכא למיחש שמה מספול נמעברה: כוס. אין מקפיד על קידוש כסף ושטר דלית ליה גזירה שום דקיימה קיימה וכי מקדש חד מנסבל לאידך לפיכך כולן ספק ממוריס הס שמה נמקדשה אמו לאחר: כי אמריסה. רב יהודה מסייס למילמיה ואזיל כי אמרימיה להא שמעמא דרב אמר הלכה כר"א קמיה דשמואל אמר לי כו': וכולן מוסרין לנא זה צוה. אי אמרת (א) ספיקן בודאן מותר וכ"ש ספיקן בספיקן היינו דמשכחת ליה כולן מותרין זה צוה. כהנים לויס וישראלים מותרין זה צוה. לוי וישראל חללי גירי וחרורי עבדים משוחררים מותרים זה צוה. גירי וחרורי ממורי וממי שמוקי ואסופי מותרים זה צוה דקהל גרים לא איקרי קהל לפיכך ממוריס מותרים צהן. וכסדר הוה שמוקי בקדושין (דף סט): ואם אמרת הלכה כר"א. שאין ממור מותר שמוקי ולא שמוקי צמתי ולא שמוקי צאסופי (א"כ לא משכחת לה כולהו מעוברים): (י) נסיו. וצענוס שנתגירו צימי יהושע צערמה וש צהן דל עבדות דכתיב (יהושע ט) ויתנס יהושע חוטבי עצים ושואצי מים לעדה: הלכתא

דגם אליצא דרבנן אמר רבא מילמיה דהתם להכי פריך דלרבנן נמי שמוקי שמוקית לא ישא:

ימודי